

Arrest

nr. 158 421 van 14 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2013 (bijlage 26*quater*). De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verklaringen van verzoeker komt hij op 2 juni 2015 het Rijk binnen, en verklaart zich op 6 juni 2015 vluchteling. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992.

Uit vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac blijkt dat van verzoeker vingerafdrukken werden genomen te Hongarije op 27 en op 28 mei 2015, waarvan een hit betrekking zou hebben op een illegale grensoverschrijding en een andere hit betrekking zou hebben op een verzoek tot internationale bescherming.

Op 9 juli 2015 werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 29 juli 2015 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1. b. van de Dublin III Verordening.

Op 15 september 2015 worden de Hongaarse autoriteiten er via een tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van artikel 25, §2 van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Conform de bestreden beslissing (maar dienaangaande zit geen stuk in het administratief dossier) zou Hongarije op 23 juni of augustus (maand in de beslissing slecht leesbaar) 2015 de Dublin-Staten geïnformeerd hebben dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in artikel 25 §1 en 27 §1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven, dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een *tacit-agreement* overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd.

Op 3 december 2015 beslist de gemachtigde om verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening over te dragen aan de Hongaarse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Hongarije te begeven. Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een "*beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*", die op 4 december 2015 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}.

Het betreft de thans bestreden akte, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten [...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene verklaarde op 02.06.2015 in België te zijn aangekomen. Vier dagen later, op 08.06.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te S. en verklaarde geboren te zijn in 1992.

Uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in eerste instantie werden genomen ten gevolge van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens genomen werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.07.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gewezen op de resultaten in het Eurodacverslag van 08.06.2015 waaruit blijkt dat er wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Hongaarse autoriteiten nadat hij eerst op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten was binnen gekomen via Hongarije., Betrokkene verklaarde vervolgens dat ze onderweg waren en dat ze gestopt werden door de politie en dat hun vingerafdrukken genomen werden en dat ze naar een centrum gebracht werden waar ze drie dagen verbleven. Betrokkene verklaarde verder dat ze geen uitleg gekregen zouden hebben over een asielprocedure en er zelf geen vertaler was en dat hij het centrum verlaten heeft en zijn reis verder heeft gezet met hulp van de smokkelaar. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.07.2015 dat hij Afghanistan in maart-april 2015 per auto verlaten heeft met zijn eigen paspoort en een visum voor Iran en één dag later in Iran aankwam. Betrokkene verklaarde verder dat hij gedurende drieëntwintig dagen in Iran verbleven heeft in

Isfahan, Ishran, Mashad, Bandar en Abass Vervolgens zou betrokkene Iran illegaal verlaten hebben naar Turkije waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende vijf dagen in Istanbul verbleven zou hebben om vervolgens te voet en per boot van uit Turkije naar Griekenland te reizen waarbij hij aankwam op het Griekse eiland Samos en vervolgens naar Athene reisde. Betrokkene verklaarde ongeveer vijftien dagen in Griekenland verbleven te hebben alvorens per auto, trein en te voet van Griekenland naar Macedonië te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende tien dagen in een bos in Macedonië verbleven zou hebben en volgens per auto, trein en te voet gedurende twee dagen onderweg geweest te zijn naar Servië. Na een verblijf van één nacht in Servië zou betrokkene per auto naar Hongarije gereisd zijn waar hij door de politie werd onderschept en zijn vingerafdrukken genomen werden samen met anderen en dat ze naar een opvangcentrum gebracht werden waar hij drie dagen verbleef om vervolgens het centrum te verlaten en zijn reis verder te zetten met de hulp van de smokkelaar. Betrokkene stelt dat hij in Hongarije geen uitleg gekregen zou hebben over een asielpcedure en dat er ook geen tolk was. Vanuit Hongarije zou betrokkene vervolgens per auto naar Oostenrijk gereisd zijn waar hij een treinticket kocht en vanwaar hij per trein verder reisde naar Duitsland waar hij op 01.06.2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij één nacht in het station van Düsseldorf doorbracht en vervolgens met een treinticket betaald door een andere Afghaan op 02.06.2015 per trein vanuit Düsseldorf naar België reisde waar hij op 02.06.2015 zou zijn aangekomen en Waar hij op 08.06.2015 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.07.2015 dat hij buiten België nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 waaruit blijkt dat er door de Hongaarse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en dit nadat zijn vingerafdrukken in eerste instantie door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd ten gevolge het op illegale wijze binnen komen op het grondgebied van de Dublin-Staten. Betrokkene verklaarde daarop dat ze onderweg waren en gestopt werden en dat de politie hun vingerafdrukken nam en hen overbracht naar een centrum. Betrokkene verklaarde dat hij geen uitleg over een asielpcedure kreeg en dat er ook geen tolk was en dat hij na drie dagen het centrum verlaten heeft en zijn reis verder zetten met de hulp van de smokkelaar en dat hij geen asiel gevraagd heeft in Hongarije. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 08.06.2015, met name HU1330012567348 echter blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode HU verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Hongarije of deze intentie in Hongarije niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Hongaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat hij zou zijn opgepakt door de Hongaarse politie in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Hongaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.06.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd op 29.07.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Hongaarse autoriteiten gericht. Op 15.09.2015 werden de Hongaarse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 29.07.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 15.09.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat Indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordeelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd, dient dan op basis van het voorgaande te worden

vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielerzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.07.2015 dat hij een bezwaar heeft tegen Hongarije omdat zijn broer ziek is en hij bij hem in België moet blijven en hij hem niet kan achterlaten en dat zijn broer hem nodig heeft (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen enkel verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten en derhalve niet als gerechtvaardigd beschouwd kan worden om zich omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije. Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pandavi, Grusa Matevzic, Julia Ivén & Aniko Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of November 2015; last updated 01.12.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie - 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Régulation National Report - Hungary", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbie - Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.". Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verfassungsgericht Munchen, 30.12.2013; Amnesty International - Annual Report 2014/15 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International - Annual Report 2013 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a légal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise accès to protection in Hungary1", information note, 07.08.2015; HCC, No country

for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vernoemde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise accès to protection in Hungary" (HCC, "Building a legal fence - Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.215) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees ■ new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetwijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetwijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet vaan oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprak is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2016 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich

daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetwijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, JÓlia Ivén & Aniko Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA - Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 15.09.2015 en rekening houdende met de Informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III- Verordening. Het mag dan ook voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd en er dan ook dient te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een navolgende (subsequent)/meervoudige asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als personen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen hetgeen overeenkomt met de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terecht komen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan. Uit het rapport van EASO blijkt dat hetzelfde geldt voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn en dat deze personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die vervolgens in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek hetgeen in het kader van de Dublin-III-Verordening verwijst naar de bepalingen in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III- Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend (subsequent) verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p .5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to

accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en gesteld dat personen waarvan de procedure stopgezet of beïndigd werd ten gevolge van hun verdwijning uit Hongarije en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Hongarije door de Hongaarse autoriteiten beschouwd worden als eerste aanvragen in plaats van beschouwd te worden als "navolgende" (subsequent)/meervoudige aanvragen (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015, p. 34). Daar waar het rapport oproept om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te onthouden van het overzetten van personen die mogelijks het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een navolgende of meervoudige aanvraag betreft omdat de eerste aanvraag op basis van een inhoudelijke beoordeling van het asielverzoek definitief werd afgewezen en ze zich bij hun navolgende aanvraag beroepen op elementen die reeds in de eerste aanvraag beoordeeld werden en er dus eventueel een risico zou bestaan dat ze mogelijks worden verwijderd naar Servië of een derde land, dient te worden opgemerkt dat dit inzake betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 15.09.2015 en de Hongaarse autoriteiten geen weigering gegeven hebben, zelfs niet laattijdig waarin ze stellen dat betrokkene wordt teruggenomen op basis van art. 18§1c of 18§1d en niet op art. 18§1 b zoals gevraagd in het initiële terugnameverzoek van 29.07.2015, dient dan ook te worden vastgesteld dat Hongarije betrokkene terugneemt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet en dat zijn asielverzoek inhoudelijk zal worden behandeld. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden, Wat betreft het rapport van Human Rights Watch (verder: HRW) getiteld "Hungary: Abysmal Conditions in Border Detention. Ensure Adequate Access to Food, Water, Medical Care" van 11.09.2015 dient te worden opgemerkt dat deze publicatie betrekking heeft op migranten en asielzoekers die worden vastgehouden in twee detentiecentra aan de Servische grens omdat ze via diezelfde Servische grens Hongarije trachten binnen te komen en heeft betrekking op de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 het risico lopen om in deze centra terecht te komen. Het desbetreffende rapport van HRW vermeldt bovendien niets over personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en handelt over de twee detentiecentra in Rozske aan de Hongaars-Servische grens en de nieuwe procedure aan de Hongaars-Servische grens. Het desbetreffende rapport van HRW heeft, hoewel recent van aard, dan ook geen uitstaans met de situatie van betrokkene aangezien het een overdracht aan Hongarije betreft op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en de Hongaarse autoriteiten eveneens bevestigd hebben dat het asielverzoek van betrokkene nog niet inhoudelijk werd behandeld. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vemedereend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin- III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin- Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale média over de immense instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen, die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te

worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk I van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van» de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen

bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa dat zijn broer R. A. Z. (6.930.439) in België verblijft (DVZ, vraag 18). Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in Europa heeft. Uit het administratief dossier van deze verklaarde broer blijkt dat deze door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22.05.2012 erkend werd in de hoedanigheid van vluchteling. Met betrekking tot deze verklaarde broer die in België verblijft, dient echter te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als deze verklaarde broer beiden meerderjarig zijn. Betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van deze verklaarde broer zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielerzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.07.2015 dat zijn broer A. in België is en medische verzorging nodig heeft en in het ziekenhuis ligt en dat de tweede reden om precies in België asiel aan te vragen is omdat hij goede dingen gehoord heeft over België (DVZ, vraag 34). Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij precies in België asiel wil aanvragen omdat hij goede dingen gehoord heeft over België, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij gehoord heeft over België. Aan dergelijke zaken die men heeft van horen zeggen en dus vernomen heeft via derden, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat zijn broer A. in België is en medische verzorging nodig heeft en in het ziekenhuis ligt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van zijn verklaringen dat zijn broer medische verzorging nodig heeft, in het ziekenhuis ligt en dat hij voor zijn broer moet zorgen, medische verzorging nodig heeft en hij hem niet kan achterlaten en zijn broer hem nodig heeft (DVZ, vraag 34 & 36), niet het minste bewijs van aanbrengt. De loutere verklaring dat men een zieke broer heeft en dat die zieke broer hem nodig heeft en dat deze broer in het hospitaal ligt zonder dat men daar concrete bewijzen van aanbrengt kan niet als gegrond beschouwd worden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn verklaarde broer beiden meerderjarig zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde broer zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielerzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde broer van betrokkene en de loutere verklaring dat zijn broer ziek is en medische hulp nodig heeft en zijn broer hem nodig heeft, bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde broer ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde broer van betrokkene ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde broer van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen. Met betrekking tot deze door betrokkene opgegeven specifieke redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.07.2015 dat de botten in het linkerbeen van zijn enkel misplaatst zijn (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat de botten in zijn linkerbeen van zijn enkel misplaatst zijn, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is-er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1 en art 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedureglement van de Raad (hierna verkort PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is overigens ook een repatriëring voorzien op 15 december 2015. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt

dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van het afdoende karakter van de motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De voorgehouden schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt onderzocht in het licht van artikel 16 van de Dublin III Verordening, bepaling waarop de gemachtigde zich onder meer steunt in de bestreden beslissing aangaande het argument van verzoeker over de aanwezigheid van een zieke broer.

Artikel 16, lid 1 en 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of

die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft nagelaten om zijn beslissing op een “deftige/eerlijke” wijze te motiveren. Hij meent dat hij de individuele aspecten eigen aan zijn geval die zich verzetten tegen een terugname door Hongarije op genoegzame wijze heeft aannemelijk gemaakt. Hij voert aan dat zijn broer, de heer R. A. Z. een erkende vluchteling is in België, die regelmatig epilepsieaanvallen zou krijgen en voor wie de aanwezigheid en steun van verzoeker broodnodig zou zijn. Hij legt hieromtrent een recent medisch attest voor, evenals enkele pagina’s uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) van zijn broer en het bewijs dat zijn broer door het CGVS werd erkend als vluchteling op 21 mei 2012. Hij stelt verder dat men geen psycholoog of psychiater hoeft te zijn om vast te stellen dat verzoeker zelf ook enorm getraumatiseerd is, nu hij via het land naar België is gekomen en dat beide broers de steun van elkaar nodig hebben. Hij stelt dat geen rekening werd gehouden met de medische toestand van zijn broer en beroept zich op de waarborgen die de Dublin III Verordening biedt.

Uit de gevoegde pagina’s van het gehoorverslag van het CGVS van 26 april 2012 blijkt dat de heer R.A.Z., de verklaarde broer van verzoeker, het volgende heeft verklaard in aanwezigheid van zijn voogd:

“Je zei dat je 6 jaar en een half in Herat hebt gewoond. Wie woonde er toen allemaal bij je thuis?
“Ik en mijn hele familie”.

“Wie waren dat allemaal?”

“Mijn moeder [...]; Mijn oudste broer, [...]; Mijn broer [...]; Mijn broer A.; Dan ikzelf.; Daarna mijn broertje [...] en mijn zusje [...]”

“Ben jij ooit in Kabul geweest?” “Ja veel. Vijf à zes keer.”

“Wat deed je daar dan?” “Twee keer omwille van mijn vader, één keer voor papierwerk voor mijn vader. Dan nog een paar keer voor mijn ziekte.”

“Vertel ‘ns over die ziekte?” “(ogen lopen wat vol, haalt zakdoek uit rugzak) Na al die problemen, alles dat ik heb gezien, sindsdien ben ik ziek. Mijn vader die vermoord is, ze hebben zijn lijk in de waterput gegooid. Ik heb het lijk van mijn broer gezien, die was verbrand. Dat van mijn vader heb ik niet gezien. Ik heb het lijk van H.J. gezien, hij was onthoofd. Hij was de commandant van garnizoen van de luchthaven. En K.J., een commandant het peleton op luchthaven, hij is ook vermoord. Hij is ook doodgeschoten. Veel mensen zijn daar toen vermoord, meer dan 100 lijken.”

“Je zei dat je naar Kabul bent geweest voor je ziekte. Naar welk ziekenhuis ben je geweest?” “Het W.A.K. ziekenhuis.”

“Wat hebben ze daar precies onderzocht?” “Ze hebben me niet kunnen helpen. Daarna ben ik naar Pakistan en India geweest, voor behandeling. Daar heb ik een soort pillen gekregen. Ik neem nog altijd pillen. Dat helpt wel een beetje.”

[...]

“Vertel ‘ns over Dubai. Wanneer ben je daar geweest & hoe lang ben je daar verbleven?” “Het was voor dat ik naar India ging, ik ben eerst naar Dubai gegaan. Ik ben daar ongeveer 15 dagen geweest, bij een vriend van mij. Ik heb daar gelogeed. “

“Was dat voor je ziekte of een bezoekje aan die vriend?” “Mijn moeder was overbezorgd, van haar moest ik naar Dubai gaan. Het zou me goed doen, zei ze. Ik moest er ook kijken of ik naar de dokter kon. Mijn kennis, bij wie [ik] logeerde, S.G. Hij was mijn klasgenoot geweest. Hij is de zoon van een zakenman, een rijke familie uit Herat. Ik kon er wel naar de dokter, maar een behandeling was te duur.”

Uit het gehoorverslag, zijnde het Dublininterview van 9 juli 2015, blijkt dat verzoeker omtrent zijn broer op de vragen 34 en 36 het volgende heeft verklaard: *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?” “Omdat mijn broer, A., hier is en hij heeft medische verzorging nodig. Hij ligt in het ziekenhuis.” “Hebt u redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?” “Omdat mijn broer ziek is en ik bij hem in België moet blijven. Ik kan hem niet achterlaten. Hij heeft me nodig.”*

Bijgevolg kan verweerder in de nota niet gevolgd worden waar hij stelt dat *“uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij van de medische problemen van haar broer melding maakte voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.”*

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.07.2015 dat hij bezwaar heeft tegen Hongarije omdat zijn broer ziek is en hij bij hem in België moet blijven en hij hem niet kan achterlaten en dat zijn broer hem nodig heeft (DVZ vraag 36). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen enkel verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten en derhalve niet als gerechtvaardigd beschouwd kan worden om zich omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten, te verzetten tegen een overdracht naar Hongarije.”*

En verder: *“Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat zijn broer A. in België is en medische verzorging nodig heeft en in het ziekenhuis ligt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van zijn verklaringen dat zijn broer medische verzorging nodig heeft, in het ziekenhuis ligt en dat hij voor zijn broer moet zorgen, medische verzorging nodig heeft en hij hem niet kan achterlaten en zijn broer hem nodig heeft (DVZ vraag 34 & 36) niet het minste bewijs aanbrengt. De loutere verklaring dat men een zieke broer heeft en dat die zieke broer hem nodig heeft en dat deze broer in het hospitaal ligt zonder dat men daar concrete bewijzen van aanbrengt kan niet als gegrond beschouwd worden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn verklaarde broer beiden meerderjarig zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde broer zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin III Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin III Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin III Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin III Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin III Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin III Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin III Verordening dan ook niet aan de orde.”*

De gemachtigde steunt zijn betoog aangaande de zieke broer dus op de volgende overwegingen:

- 1) Het gaat om een “verklaarde” broer.
- 2) Het feit dat verzoeker een zieke broer heeft, houdt geen verband met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten.
- 3) Verzoeker en zijn broer zijn beiden meerderjarig, bijgevolg zijn het geen gezinsleden conform de definitie van artikel 2.g.
- 4) Verzoeker brengt niet het minste bewijs aan dat zijn broer medische verzorging nodig heeft en afhankelijk is van diens broer.
- 5) Wat betreft het eerste lid van artikel 16 van de Dublin III Verordening valt verzoeker niet onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en is hij bijgevolg niet afhankelijk van de hulp van zijn verklaarde broer die wettig in België zou verblijven.

- 6) Artikel 16.2 is evenmin van toepassing omdat verzoeker geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in artikel 16.1 in zijn hoofde aanwezig heeft in België.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar de bestreden beslissing het heeft over de “verklaarde” broer, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er geen redelijke twijfel over bestaat dat het om broers gaat. Zo stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van het CGVS van 26 april 2012 van R.A.Z. blijkt dat hij *in tempore non suspecto* de namen van zijn ouders en gezinsleden heeft opgesomd, en dat deze opsomming volledig overeenstemt met de opsomming die verzoeker heeft gedaan van diens gezinsleden in het Dublinverhoor van 9 juli 2015.

De Raad kan de gemachtigde volgen wat betreft de voormelde punten 2 en 3. Het feit dat verzoeker een zieke broer heeft, houdt inderdaad geen verband met de opvangomstandigheden of behandelingsomstandigheden door de Hongaarse instanties. Dit neemt echter niet weg dat in geval van overdracht aan een verantwoordelijke Lidstaat eveneens met concrete elementen moet worden rekening gehouden die worden opgeworpen in het licht van het gezinsleven en in het licht van artikel 16 van de Dublin III Verordening.

Meerderjarige broers vallen inderdaad niet onder de bepaling van gezinsleden volgens artikel 2.g. van de Dublin III Verordening, doch het weze opgemerkt dat voor de toepassing van artikel 16 van de Dublin III Verordening het toepassingsgebied *ratione personae* uitdrukkelijk niet beperkt is tot de gezinsleden conform artikel 2.g.

De Raad meent echter wel dat verzoeker een begin van bewijs voorlegt dat zijn broer erkend is als vluchteling in België en medische zorgen en diens aanwezigheid nodig heeft. De bewijslast dienaangaande wordt onder meer geregeld in artikel 7, lid 3 van de Dublin III-Verordening dat stelt dat de lidstaten voor de criteria aangaande afhankelijke personen, elk beschikbaar bewijs van de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties van de verzoeker in aanmerking neemt. Er geldt echter wel een dubbele voorwaarde dat 1) dit bewijs voorligt vóór de inwilliging van het overname- of terugnameverzoek en 2) dat in eerste aanleg nog geen beslissing ten gronde is genomen over de vorige verzoeken om internationale bescherming van de verzoeker. *In casu* kan in het gehoorverslag van het CGVS van 26 april 2012 van de heer R.A.Z. enerzijds zoals *supra* gesteld duidelijk een verwijzing worden gelezen naar de naam van verzoeker als diens broer en blijkt eveneens uit het *supra* geciteerde deel dat deze broer R.A.Z. heel uitgebreid omtrent diens ziekte door het CGVS werd ondervraagd, zowel wat betreft de oorzaak ervan als de poging tot behandeling in verscheidene landen. Het bewijs dat het CGVS afdoende geloof heeft gehecht aan deze verklaringen, blijkt eveneens uit de beslissing tot erkenning van de heer R.A.Z. van 21 mei 2012. De Raad meent dat op het eerste zicht aan de dubbele voorwaarde zoals vervat in artikel 7 van de Dublin III Verordening is voldaan. Dit gehoorverslag lag voor vóór de inwilliging van het terugnameverzoek van 15 september 2015 en er blijkt geen beslissing ten gronde over het vorige verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. De Raad volgt dan ook op het eerste zicht verzoeker waar hij stelt dat hij de individuele aspecten op een genoegzame wijze aannemelijk heeft gemaakt. Ter zitting is de broer van verzoeker eveneens aanwezig en verklaart hij uitdrukkelijk de steun van diens broer nodig te hebben. Hij verklaart tot dusver zich beroepen te hebben op een buurman die vaak afwezig was wegens werk dermate dat hij soms op de valreep moest beroep doen op een ambulance in geval van een aanval. Verweerder stelt ter zitting dat verzoeker nochtans gedurende drie jaar in staat is geweest zich zonder de zorg van zijn broer te redden. De Raad kan de verklaringen van verzoeker dienaangaande niet verifiëren maar meent dat het gehoorverslag van het CGVS *prima facie* een begin van bewijs uitmaakt en moet weliswaar vaststellen dat dit mondelinge en *a posteriori* betoog van verweerder ter zitting niet uit de bestreden beslissing blijkt.

Zowel in de nota als ter zitting werpt verweerder op dat het loutere feit dat verzoeker een broer heeft in België terecht niet werd weerhouden als argument om geen toepassing te maken van de Dublin III Verordening. De Raad volgt dat het louter hebben van een broer in België niet volstaat om af te wijken van de principiële bevoegdheid van Hongarije, doch wijst erop dat indien elementen van afhankelijkheid van een verzoekende partij ten aanzien van een broer met wettig verblijf of omgekeerd afhankelijkheid van een broer met wettig verblijf ten aanzien van een verzoekende partij worden aangehaald, zoals de ernstige ziekte, bijgevolg de gemachtigde gehouden is tot een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 16 van de Dublin III Verordening en hij dit afdoende dient te motiveren.

De Raad kan de motieven die de gemachtigde aangaande artikel 16 van de Dublin III Verordening heeft gemaakt echter niet bijtreden. De gemachtigde heeft immers enkel de eerste hypothese van het eerste

lid van artikel 16 van de Dublin III Verordening afgewezen, met name die waarin de verzoeker zélf wegens ernstige ziekte afhankelijk is van zijn broer die wettig verblijft in een van de lidstaten. Waar verzoeker zelf aanvoert in het Dublinverhoor dat hij problemen heeft met zijn linkerbeen, nu de enkel zou misplaatst zijn en hij hoe dan ook getraumatiseerd is wegens zijn tocht over het land zoals in het verzoekschrift aangevoerd, ligt hier geen begin van bewijs van voor, dermate dat de gemachtigde terecht in de bestreden beslissing geen ernstige ziekte in hoofde van verzoeker zelf weerhoudt.

Echter het eerste lid van artikel 16 voorziet uitdrukkelijk ook in de tweede hypothese, nl. de omgekeerde situatie, met name die waarin de broer van de verzoeker die wettig verblijft in een van de lidstaten, afhankelijk is van de hulp van verzoeker. Deze hypothese heeft de gemachtigde veronachtzaamd in de motivering. Uit de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande blijkt duidelijk dat de gemachtigde de draagwijdte van lid 1 van het desbetreffende artikel tot de eerste hypothese heeft gelimiteerd. Artikel 16, lid 2 Dublin III-Verordening is bijgevolg eveneens van toepassing. Uit dit tweede lid blijkt dat in geval van een afhankelijkheidsrelatie tussen een broer en verzoeker, hetgeen *in casu* geenszins valt uit te sluiten gezien het voorliggende gehoorverslag van het CGVS, de verantwoordelijke lidstaat in principe de lidstaat is waar de broer wettig verblijft. Deze paragraaf maakt dus de “normaliter” van het eerste lid van artikel 16 verplichtend.

De interpretatie die aan de term “normaliter” moet worden gegeven, blijkt immers uit het arrest *K. t. Bundesasylamt* (HvJ 6 november 2012, *K. t. Bundesasylamt*, C-245/11). Het Hof van Justitie interpreteerde artikel 15, lid 2 Dublin II-Verordening, dat werd omgezet in artikel 16 van de Dublin III Verordening. Deze zaak had betrekking op de situatie waarin een psychisch zieke schoondochter reeds in Oostenrijk erkend is als vluchteling en de schoonmoeder, wier asielaanvraag eigenlijk in Polen moet worden behandeld, asiel aanvraagt in Oostenrijk. De schoondochter lijdt aan een ernstige ziekte volgend op een traumatische gebeurtenis in het land van herkomst. De schoonmoeder vroeg in Oostenrijk asiel aan omwille van de afhankelijkheid van de schoondochter van haar hulp. Het Hof verduidelijkt dat het loutere feit dat de asielzoeker zich niet bevindt op het grondgebied van de verantwoordelijke lidstaat, maar op het grondgebied van de lidstaat waar zich familieleden bevinden met wie om humanitaire gronden de hereniging met de familie wordt nagestreefd, niet volstaat om artikel 15, lid 2 niet toe te passen. Het Hof preciseerde ook dat artikel 15, lid 2 niet vereist dat de asielzoeker afhankelijk is van een familielid, maar dat het ook omgekeerd van toepassing is als het familielid afhankelijk is van de hulp van de asielzoeker. Artikel 15, lid 2 verplichtte de lidstaat er “normaliter” voor te zorgen dat de asielzoeker, in die bepaling beschreven situatie, kan blijven. “Normaliter” betekent volgens het Hof dat de lidstaat slechts kan afwijken van deze verplichting in een uitzonderlijke situatie. Het Hof oordeelde eveneens dat voor de toepassing van artikel 15, lid 2 niet is vereist dat de normaal verantwoordelijke lidstaat een verzoek op grond van artikel 15, lid 1 heeft gedaan. Artikel 15, lid 2 Dublin II-Verordening maakte immers, anders dan artikel 15, lid 1, geen gewag van “een verzoek” van de andere lidstaat.

De Raad meent dan ook dat er op het eerste zicht belangrijke gelijkenissen zijn met de voormelde zaak *K. v. Bundesasylamt* nu een begin van bewijs voorligt dat verzoeker de oudere broer is van een in België erkende vluchteling met een ernstige aandoening volgend op een traumatische gebeurtenis in het herkomstland en dat hij, ondanks het feit dat Hongarije in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van diens aanvraag, bij zijn verhoor onmiddellijk heeft verwezen naar zijn zieke broer en de afhankelijkheidsrelatie. In de zaak *K. v. Bundesasylamt* betrof het eveneens twee meerderjarige verwanten.

De gemachtigde blijkt het eerste lid van artikel 16 van de Dublin III Verordening niet in zijn volledige draagwijdte onderzocht te hebben nu blijkt uit de motieven dat hij ervan uitgaat dat de bepaling enkel toepassing vindt als verzoeker zelf de zieke persoon zou zijn.

De Raad moet dan ook *prima facie* vaststellen dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing en zoals verzoeker stelt onvoldoende rekening werd gehouden met de medische situatie van de broer.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 16 van de Dublin III Verordening lijkt *prima facie* aangetoond.

Het enige middel is ernstig.

Aldus is ook aan de tweede cumulatieve voorwaarde voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. Verzoeker stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen. Hij voert aan dat hem de kans niet is gegeven zich te beroepen op de waarborgen van de Dublin III Verordening en er geen rekening is gehouden met de individuele aspecten, waaronder de medische situatie van zijn broer. Verweerder voert aan dat vage beschouwingen niet volstaan om aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen. Er zou geen begin van bewijs voorliggen van de beweringen van verzoeker. Hij stelt dat nopens de aanwezigheid van de broer uitdrukkelijk is gemotiveerd.

2.4.2.3. De Raad heeft *supra* reeds vastgesteld dat wel degelijk een concreet begin van bewijs voorligt van de beweringen van verzoeker aangaande de aanwezigheid en erkenning als vluchteling en ziekte en afhankelijkheid van zijn broer. Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden, waaronder de bespreking van artikel 16 van de Dublin III Verordening, eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing impliceert immers dat de overdracht aan de Hongaarse autoriteiten effectief zal worden uitgevoerd zonder dat op afdoende wijze met de waarborgen van artikel 16 van de Dublin III Verordening werd rekening gehouden.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 december 2013 (bijlage 26^{quater}) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

A. MAES